

FERDA İZBUDAK AKINCI
RÜZGÂR
MASALLARI

tudem

FERDA İZBUDAK AKINCI

RÜZGÂR
MASALLARI

RÜZGÂR MASALLARI

© 2010, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Ferda İzbudak Akıncı
RESİMLEYEN: Serap Deliorman
EDİTÖR: Burhan Düzçay
KAPAK TASARIMI: Burak Tuna

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Başkent Organize San. Bölgesi 22 Cad. No:6 Malıköy, Temelli/Ankara
Tel: 0312 284 18 14

Birinci Baskı: Nisan 2010
Dokuzuncu Baskı: Şubat 2023 (2000 adet)
(İlk sekiz baskı toplam 19.000 adet)

ISBN: 978-9944-69-454-4
Yayınevi sertifika no: 45041
Matbaa sertifika no: 48083

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

FERDA İZBUDAK AKINCI

RÜZGÂR MASALLARI

 tudem

Ferda İzbudak Akıncı

İzmir'in Dikili ilçesinde doğdum. Çocukluğum ve ilk gençliğim Ege kıyılarında geçti. Yazdığım masal ve hikâyelerdeki denizin tuzu, suyu, rüzgârı, kayıkları, balıkları, gemileri, deniz kabukları ve hatta rüyaları oradan gelir.

Şiirler yazarak başladığım ve pek çok ödül alan öykülerimle geliştirdiğim yazma serüvenim, romandan denemeye edebiyatın çeşitli türlerinde ürettiğim yapıtlarla sürüyor.

İnsanın edebiyatla hayatı daha derin seveceğine inanıyorum. İstiyorum ki, çocuklar doğanın bir parçası olduklarını bilerek, yeryüzünün diğer canlılarıyla birlikte neşe içinde büyüyüp mutlu yaşasınlar. Yazdıklarımda bu yüzden en çok doğanın ve olmasını istediğim hayatların izleri var. Yaşam boyu öğrenme düşüncesini çok eğlenceli bulduğumdan Anadolu Üniversitesi Açıköğretim Fakültesi'nde Felsefe okuyorum.

Tudem Yayınlarından çıkan kitapları:

Öykü:

Sokak Kuşu/Uçurtmanın Gözleri,
Kuş Kulesi, Işıklı Ayakkabılar, Kuğu Gecesi

Masal:

Su Masalları, Çuvaldiken Kasabası, Rüzgâr Masalları

Roman:

Mutluluk Sokağı, Bisiklet Yarışçıları,
Üç Yapraklı Yonca, Kış Ülkesi Çocukları

Delidolu Yayınlarından çıkan kitapları:

Bergamalı Simo (roman)
Kapıdaki Kadın (roman)
Yazma Dersleri (kurmaca dışı)

İÇİNDEKİLER

Büyükanne ve Çocuk ... 7

Oyun ... 17

Küçük Tohum ... 40

Kara Bulut ... 47

Çocuk Rüzgâr ... 75

BÜYÜKANNE VE ÇOCUK

Çocuk küçüktü. Elleri, yüzü ve yüreği küçüktü. Bir gün büyüyecekti. Böylece toprağa, yağmura, büyük denizlere, yakıcı güneşe, fırtınaya karşı koyacak güce ulaşacaktı. İnsandı çünkü. Çalışıyor, düşünüyor, öğreniyor, savaşıyor, barışıyordu. Zorluklarla baş etmeyi de öğrenecekti. Elbette öğrenecekti. Ama şimdi çok küçüktü, küçücüktü.

Bu yüzden olmalı, geceleri tahta panjurları çatırdatarak esen rüzgâr onu ürkütüyor, tatlı düşler göreceği bir uykuya geçmesine engel oluyordu. Bir türlü uyuyamıyordu.

Bir gün büyükanne, uzunca bir süre kalmak üzere evlerine geldi. Azgın bir kış geçiriyorlardı. Buldukları yer hâlâ karla kaplıydı. Büyükanne karlı yollar

aşarak gelmişti. Evi uzaklardaydı. Öyle olduğu için de yanlarında epey bir süre kalacaktı.

Büyükannesinin gelişi çocuk için hatırı sayılır bir değişiklik olmuştu. Bütün gün onun peşinde dolanıyordu. Yaşlı kadın dışarı çıktığı zamanlar, alnını pencereye dayayıp yaptıklarını izliyordu.

Sessiz bir kadındı büyükanne. Çalışkandı. Oturuyorsa, ya elinde bir oya ya da iki örgü şişi, önünde de bir yün yumak bulunurdu. Ayakları sıcacık tutan çoraplar örerd. Renkli ipliklerden uçları püsküllü atkılar, yakası yüksek kazaklar, bol hırkalar...

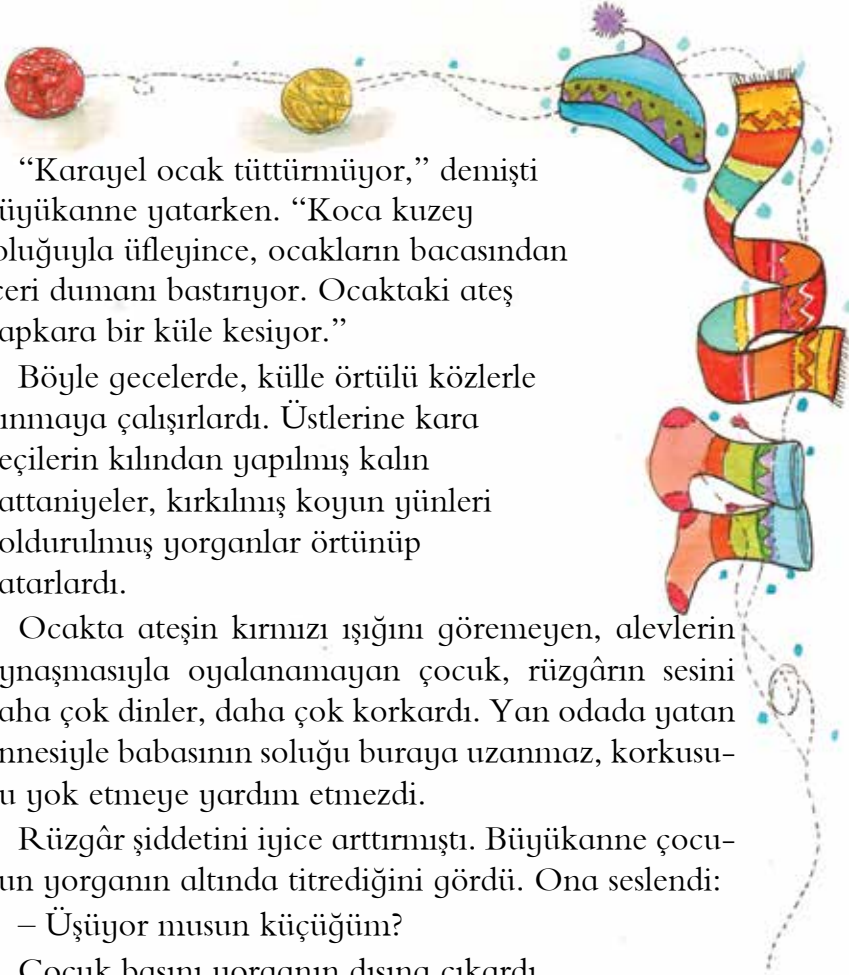
Sabah erkenden kapı önündeki karları süpürmeye çıkardı. Çocuk ona şaşkınlıkla bakardı. Bedeni bir söğüt dalı kadar ince, derileri buruş buruş

bu ihtiyar kadının süpürgeyi güçlü bir şekilde kavramasına ve karları kapıdan ötelemesine hayret ederdi. İnsan hem böyle yaşlı hem böyle zayıf, hem de böyle güçlü olabilir miydi?

Büyükanne öyle bir kadındı. Neşeli, masal bilen bir ihtiyar. Bu özelliği hepsinden önemliydi. Pek çok masal biliyordu.

Duvardaki isli, koca ocakta kış gecelerinde harıl harıl yanan ateş bu gece yanmıyordu. Büyükanne ile çocuk karşılıklı yataklarına uzanmışlardı.

“Karayel ocak tttrmyor,” demişti büyükanne yatarken. “Koca kuzey soluğuyla fleyince, ocakların bacasından içeri dumanı bastırıyor. Ocaktaki ateş kapkara bir kle kesiyor.”

Böyle gecelerde, külle örtülü kzlerle ısınmaya alışlardı. stlerine kara keçilerin kılından yapılmış kalın battaniler, kırkılmış koyun yönleri doldurulmuş yorganlar rtnp yatarlardı.

Ocakta ateşin kırmızı ışığını göremeyen, alevlerin oynaşmasıyla oyalanamayan ocuk, rüzgârın sesini daha çok dinler, daha çok korkardı. Yan odada yatan annesiyle babasının soluğu buraya uzanmaz, korkusunu yok etmeye yardım etmezdi.

Rüzgâr şiddetini iyice arttırmıştı. Büyükanne ocuğun yorganın altında titrediğini gördü. Ona seslendi:

– şyor musun kiğm?

ocuk başını yorganın dışına çıkardı.

– Hayır büyükanne. şmyorum.

– yleyse neden titriyorsun?

ocuk sustu. Dışardan içeri kar beyazlığı yansıyor-du. Büyükanne ocuğa dikkatle baktı. Yattığı yerden onun yüzünü görmesi olanaksızdı. Yatağından ıktı. Gündüzleri üstünden hiç çıkarmadığı, dizlerine uzanan yn hırkasını giydi.

Ocağın yanına gitti. Duvarda asılı uzun saplı, kara maşayı aldı. Ocaktaki külleri karıştırdı. Korları ortaya çıkardı. Çocuk onu izliyordu. Işıl ışıl, kıpkırmızı korları görünce mutlu oldu. Belki de bir masal anlatacağı büyükanne çocuğa şimdi. Anlatmasa da çocuk ondan masal anlatmasını isteyecekti. Büyükannesi onu kırmaz, anlatırdı. Biliyordu çocuk. Belki de ateşi karıştırmak bahanesiyle, aklına güzel bir masal gelmesi için biraz zaman kazanmak istemişti. Kim bilir...

Bu arada saçaktan bir şey kopup uçmuş gibi bir çattırtı duyuldu. Çocuk yatakta sıçradı. Büyükanne, elindeki maşayı ocağın kıyısındaki çiviye asıp geri döndü. Çocuğun yatağının başucuna geldi. Onun yanına ilişti. Yorganı aralayıp çocuğun ellerini tuttu.

– Oh, sıcacıksın, dedi. Üşüdüğün diye korktum.

– Üşümediğimi söylemiştim büyükanne.

– Ama titriyordun. Şimdi belki bana neden titrediğini anlattırın.

Çocuk bakışlarını ondan kaçırды. Pencerenin dışında ağaçlar sağa sola savruluyordu. Kısa bir sessizlik oldu. Büyükanne çocuğun ne kadar küçük olduğuna baktı. Bir an için önündeki uzun yolu düşündü. Kaygılandı. Sonra kaygıyı kovdu yüreğinden. Çocuk büyüyecekti. Güçlü kuvvetli bir delikanlı olacaktı. Ama bu arada korkacaktı da. Bundan doğal ne olabilirdi?

Tam o anda yandaki odadan cılız bir bebek ağlaması duyuldu. Çocuk küçüktü, ama kendisinden daha

küçük bir kardeşi vardı. Henüz annesinin memesini emiyordu bebek. Kendisi keçi sütü içerken, bebecik annesinin sütüyle besleniyordu.

İnsanın küçük bir kız kardeşinin olması belki çok güzel bir şeydi. Bebek çok güzeldi. Kara, kapkara saçları vardı. Gözleri ve elleri yumuk yumuktu. Dişsiz ağızını kapatınca dudakları kıvrılıveriyordu. Yumuşacıktı. Sanki bütün bedeni, yüzü incecik tüylerle kaplıydı.

Ona dokunmak güzeldi. Ama küçük kardeş, ondan yalnızca dört yaş büyük çocuğa bir sorun getirmişti. Artık geceleri yalnız olmadığını, annesiyle babasının bitişik odada yattıklarını yalnızca bebek ağladığında anlıyordu. Onlar o kadar yakında değil, çok çok uzaklardaydı sanki. Ona iyi geceler dedikten sonra bir daha yanına uğramıyorlardı. Eskiden kapatmazlardı ama, aradaki kapıyı da kapatıyorlardı artık. Bebeğin

ağlamasından çocuğun uyanmasını, rahatsız olmasını istemiyorlarmış. Bebek, anne ve baba. Hepsi başka bir odada, başka bir dünyada birlikteydiler. ocuk bu dünyanın dışındaydı. Birden yapayalnız kalmişti.

Neyse ki büyükanne gelmişti. Kışın en karanlık ve soğuk zamanıydı. Geceleri büyükannenin hemen karşıdaki yatakta yattığını bilmek çocuğu sevindiriyordu. Bu dağ köyünde karlı gecelerde kurt ulumaları duyulurdu. ocuk dışarda sürüp giden, bilmediği, tanımadığı geceye gözlerini sıkı sıkı yumar, uyumaya çalışırdı.

Büyükanne, kar aydınlığının sıyırdığı gölgeler arasından çocuğun güzel yüzüne baktı. Yuvarlak yanakları, küçük burnu, çıkık alnı odanın alacasında bile seçilebiliyordu. Ama kaşları çatıktı. Yüzünde biraz

korku, biraz da belki de korkudan doğan sıkıntının izleri vardı. Elini çocuğun gür, kıvrırcık, kısa kesilmiş saçlarının üstüne koydu. Eli kupa kuru, ama sıcacıktı.

Korkuyor musun oğlum, diye sormak üzereyken vazgeçti. Onu utandırmak istemiyordu. Usulca neden korktuğunu anlamaya çalışmalıydı. Belli ki anne baba yeni bebeğin telaşı ve heyecanı içindeydi. Hâlâ pek küçük olan oğullarının neler hissettiğini göremiyor, onunla fazlaca ilgilenemiyorlardı. Ama çocukta gündüz hiçbir tuhaflik görememişti büyükanne. Koşuyor, oynuyor, kıskançlık belirtisi göstermeden bebeğe yaklaşıyor, onu seviyor, okşuyor, gülücükler atması için uğraşıyordu. Peki öyleyse gece olunca ne oluyor, ne değişiyordu?

Yavaş yavaş onun saçlarını okşamaya başladı. Çocuğun yüzü gevşedi. Tam o sırada dışardaki dallardan biri çatırdadı. Pencerenin önünden kara bir gölge savruldu. Çocuk kuvvetli bir biçimde titredi. Ardından bir uğultu duydular. Rüzgâr hızını arttırmış, yapacağını yapmıştı.

Büyükanne çocuğun neden korktuğunu anlamıştı. Oğlancık rüzgârdan, çıkardığı seslerden, uğultudan korkuyordu.

– Biliyor musun oğulcuğum, dedi, senin yaşındayken ben de geceleri rüzgârın çocuklara masal anlattığını bilmezdim. Ve ondan korkardım.

– Ne, dedi çocuk, masal mı?

FERDA İZBUDAK AKINCI

RÜZGÂR MASALLARI

Resimleyen: Serap Deliorman

Birbirinden güzeldir rüzgârın anlattığı masallar. Çocukların saçını okşar, topunu alıp uzaklara götürür, gemileri sallar. Kimi kez bir kumsalda uzanıp dinlenir, kimi kez bir dağ başında gök gürültüsüyle satranç oynamaya gider. Giderken bacalardaki dumanları alır birbirine karıştırır. Yepyeni masallar çıkar ortaya. Gökyüzünde toplanır bu masallar. Yeryüzüne yağar sonra. Yeryüzü güzelleşir.

Ferda İzbudak Akıncı, *Su Masalları*'ndan sonra *Rüzgâr Masalları*'nı yazdı. Çocuklar bundan böyle rüzgârın sesini sevinçle beklesin diye...

